

Dosarul nr. 3ra-156/22
2-19132124-01-3ra-15022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: G. Cazacu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Clima, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

11 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Centrul Național Anticorupție, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Romina Cupcea împotriva Centrului Național Anticorupție cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ individual de recalculare și stabilire a salariului, constatarea faptului discriminării, achitarea 0,3 la sută din suma neplătită în termen și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 20 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Centrul Național Anticorupție și a fost menținută hotărârea din 17 august 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a ț ă :

La 12 august 2019 Romina Cupcea a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Centrului Național Anticorupție cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ individual de recalculare și stabilire a salariului, constatarea faptului discriminării, achitarea 0,3 la sută din suma neplătită în termen și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că este angajată a Centrului Național Anticorupție din 11 martie 2008, în baza ordinului nr. 44 ps din 3 martie 2008.

A menționat că la 9 iulie 2015 a fost promovată în funcția de inspector principal în Direcția Evaluarea Instituțională din cadrul Direcției Generale Asigurarea Integrității, în baza ordinului nr.182 ps, iar la data de 12 februarie 2018 a plecat în concediu de maternitate, având funcția de inspector principal, grad special căpitan, cu un salariu de funcție de 17 500 lei.

În perioada februarie 2018-ianuarie 2019 s-a aflat în concediu de îngrijire a copilului minor xxxxx, iar pe parcursul aflării sale în concediu de îngrijire a copilului, a primit și continua să primească indemnizația lunară de îngrijire a copilului minor în vârstă de până la 3 ani în cuantum lunar de 30% din baza de calcul (conform art. 18 alin. (6) lit. a) din Legea nr. 289 din 22 iulie 2004 privind

indemnizațiile pentru incapacitatea temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale), achitată de Centrul Național Anticorupție, din salariul pe care îl avea până la începerea concediului de îngrijire, respectiv până la suspendarea raporturilor de muncă.

A specificat că la 1 decembrie 2018 a intrat în vigoare Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, care are scopul asigurării unui sistem de salarizare a personalului din sectorul bugetar transparent, echitabil, atractiv, simplu de gestionat, capabil să reflecte și să remunereze performanța (art. 1 alin. (2) din Lege).

Astfel, a invocat că art. 27 alin. (1) din Legea enunțată, stipulează expres că în cazul în care, pentru unii salariați din unitățile bugetare, salariul lunar calculat începând cu 1 decembrie 2018 pentru o funcție cu durata normală a timpului de muncă este mai mic decât salariul mediu lunar calculat anterior intrării în vigoare a prezentei legi, acestora li se va plăti diferența de salariu.

În temeiul ordinului nr. 42 ps din 25 februarie 2019, au fost reluate raporturile sale de muncă cu instituția în care este angajată, revenind la serviciu din concediu de îngrijire a copilului la data de 4 martie 2019 în funcția de inspector principal, cu grad special de căpitan. Ulterior, la 1 aprilie 2019 i-a fost acordat în termen gradul special maior.

Reclamanta a comunicat că deși până la începerea concediului de îngrijire a copilului avea un salariu lunar în sumă de 17 500 lei, odată revenită la serviciu, în aceeași funcție și grad special a început să fie salarizată cu un venit lunar mai mic, în sumă de 13 600 lei, conform Legii privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, fără a beneficia de acea garanție în caz de reducere a salariului sau „diferență de salariu”, de care beneficiază toți ceilalți angajați ai Centrului Național Anticorupție, care activau efectiv până la intrarea în vigoare a Legii nr. 270/2018.

În această privință a arătat că un angajat al Centrului Național Anticorupție, care are aceeași funcție (inspector principal), grad special (maior) și aceeași vechime în muncă (de 13 ani) ca și ea, este remunerat lunar cu un salariu de circa 18000 lei, spre deosebire de salariul său de 13 600 lei, deși condițiile, calificarea, sarcinile și cerințele de muncă sunt similare.

Prin raportul (cererea prealabilă) nr.1064 din 5 iulie 2019 adresat pârâtului, a solicitat recalcularea și achitarea salariului cu asigurarea/aplicarea garanției conform art.27 alin. (1) din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018.

Prin răspunsul nr. 14/3978 din 12 iulie 2019, pârâtul a menționat că garanțiile prevăzute la alin.(1)-(3) din art.27 al Legii nr. 270/2018 nu i se aplică, iar satisfacerea raportului său a fost refuzată.

Reclamanta a susținut că potrivit art.16 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului. Toți cetățenii Republicii Moldova sânt egali în fata legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială. O distincție este discriminatorie dacă nu se bazează pe o justificare obiectivă și rezonabilă, adică

nu urmărește un scop legitim sau nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit.

Astfel, a considerat că acțiunile Centrului Național Anticorupție în baza prevederilor Legii privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, sunt discriminatorii în raport cu persoanele ale căror raporturi și contracte de muncă erau suspendate pe perioada martie-noiembrie 2018, înainte de intrarea în vigoare a Legii menționate, comparativ cu angajații instituțiilor publice care lucrau efectiv în această perioadă și ale căror raporturi de muncă nu erau suspendate.

La fel, a declarat că prevederile Legii privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, determină și o atitudine discriminatorie a angajatorului său în raport cu ea, Centrul Național Anticorupție în rezultat neaplicând garanțiile prevăzute la alin. (1)-(3) din art.27 al Legii nr. 270/2018, fiind salarizată cu un salariu mai mic pentru aceiași muncă și calificare pe care o prestează în raport cu alți colegi de ai săi, angajați ai Centrului Național Anticorupție, având aceiași calificare, funcție și stagiul de muncă.

În opinia sa, discriminarea este instituită prin Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, și anume art. 27 alin.(5), pusă în practică de toate autoritățile publice, inclusiv Centrul Național Anticorupție, asupra unui grup de persoane ale căror raporturi de muncă erau suspendate în perioada martie-noiembrie 2018, și în particular persoanele care se aflau în concediu de îngrijire a copilului.

La acest aspect, a reiterat că raporturile de muncă au fost suspendate în legătură cu plecarea în concediu plătit de îngrijire a copilului. Astfel, achitarea unui salariu inferior în comparație cu salariul altor angajați ai Centrului Național Anticorupție care au funcție similară, calificare și stagiul de muncă, din cauza lipsei efective de la muncă pe perioada martie 2018-noiembrie 2018, care coincide cu concediul său pentru îngrijirea copilului, încalcă obligațiile constituționale asumate de Stat de a ocroti maternitatea și formarea familiei.

Prin lipsirea de garanțiile enunțate la alin. (1)-(3) din art.27 al Legii nr. 270/2018, reclamanta a menționat că se ajunge, de fapt, la contrariul - și anume la lipsirea de ajutor și ocrotire specială a mamei și familiei, mama și copilul nu numai că nu beneficiază de ocrotire preferențială, dar și inferioară comparativ cu persoanele care nu și-au suspendat raporturile de muncă, în legătură cu plecarea în concediu plătit de îngrijire a copilului.

A relevat că această situație discriminatorie este contrară însăși principiilor enunțate în art. 1 alin. (2) din aceeași Lege nr. 270/2018, care declară că aceasta are scopul asigurării unui sistem de salarizare a personalului din sectorul bugetar transparent, echitabil, atractiv, simplu de gestionat, capabil să reflecte și să remunereze performanța, iar principiul echității nicidecum nu se conciliază cu discriminarea pe baza oricărui criteriu.

În susținerea poziției sale, reclamanta a mai făcut referire și la hotărârea Curții Constituționale nr. 24 din 10 septembrie 2013 și hotărârea nr. 30 din 11 decembrie 2014.

A invocat că potrivit art. 19 alin.(2) al Legii cu privire la asigurarea egalității nr.121 din 25 mai 2012, sarcina de a proba că faptele nu constituie discriminare

revine pârâtului. În rezultat, misiunea din partea pârâtului de a răsturna prezumția discriminării prin probe concrete ar însemna existența unei situații de discriminare efectivă.

A mai declarat că la 12 iulie 2019 s-a adresat angajatorului cu un demers de a-i comunica mai multă informație, inclusiv informația privind mărimea salariului unui angajat al Centrului Național Anticorupție cu calificarea și vechimea în muncă de 13 ani cu aplicarea garanției potrivit art.27 alin. (1) din Legea nr. 270/2018, adică calificarea sa, însă răspunsul nu a fost unul clar.

Reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 16, 49, 50 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 lit. a) și g), 7 alin. (2) lit. d), 19 alin. (2) al Legii cu privire la asigurarea egalității nr.121 din 25 mai 2012, art. 1 alin. (2) din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, art. 23, 189 alin. (1) Cod administrativ.

A solicitat inclusiv în urma concretizării cerințelor, constatarea faptului discriminării sub aspectul salarizării; anularea actului administrativ individual emis de Centrul Național Anticorupție cu nr. 14/3978 din 12 iulie 2019 privind respingerea solicitării; obligarea Centrului Național Anticorupție de a emite act administrativ individual de recalculare a salariului, conform garanțiilor prevăzute de alin. (1) al art. 27 din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, începând cu 4 martie 2019 cu achitarea diferenței salariului; obligarea pârâtului de a emite act administrativ de stabilire a salariului angajatului Romina Cupcea, ținându-se cont de garanțiile prevăzute de alin. (1) al art. 27 din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, cu achitarea diferenței de salariu; achitarea a 0,3 la sută din suma neplătită în termen începând cu 25 februarie 2019, data reluării raporturilor de muncă.

Prin hotărârea din 17 august 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată. A fost anulat răspunsul Centrului Național Anticorupție nr. 14/3978 din 12 iulie 2019. A fost obligat Centrul Național Anticorupție de a emite act administrativ individual privind stabilirea și recalcularea reclamantei Cupcea Romina, a salariului, conform prevederilor art. 27 alin. (1) al Legii privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018 începând cu data reîncadrării în exercițiul funcțiunii din 4 martie 2019, cu achitarea diferenței de salariu. A fost obligat Centrul Național Anticorupție de a achita în beneficiul reclamantei Cupcea Romina 0,3 la sută din suma diferenței salariului neplătit în termen, începând cu data reîncadrării, în exercițiul funcției din 4 martie 2019. S-a încasat din contul Centrului Național Anticorupție în beneficiul Rominei Cupcea cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3500 lei. În rest pretențiile au fost respinse, ca fiind neîntemeiate.

La 21 august 2020 Centrul Național Anticorupție a depus apel împotriva hotărârii din 17 august 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, iar în urma notificării la 25 septembrie 2020 a hotărârii motivate, la 19 octombrie 2020 a prezentat motivarea apelului.

Prin decizia din 20 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Centrul Național Anticorupție și a fost menținută hotărârea din 17 august 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel cu trimitere la prevederile art. 20, 22 alin. (1), 189 alin. (1) Cod administrativ, art. 27 alin. (1)-(3) din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, a reținut ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe referitoare la temeinicia parțială a acțiunii.

În acest sens, instanța de apel a menționat că răspunsul nr. 14/3978 din 12 iulie 2019 al Centrului Național Anticorupție, a avut la bază prevederile art. 27 alin. (1) din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, care stabilea faptul că, garanțiile prevăzute la alin. (1) - (3) nu se aplică persoanelor care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, au contractele individuale de muncă/raporturile de serviciu suspendate, dar care a fost declarat neconstituțional prin hotărârea din 10 martie 2020 a Curții Constituționale.

Astfel, având în vedere faptul că, prin hotărârea din 10 martie 2020 a Curții Constituționale, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a declarat neconstituțional textul „pentru personalul efectiv încadrat în unitățile bugetare la data intrării în vigoare a prezentei legi. Garanțiile prevăzute la alin. (1)-(3) nu se aplică persoanelor care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, au contractele individuale de muncă/raporturile de serviciu suspendate” din articolul 27 alin. (5) din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, Curtea de Apel Chișinău a relevat că instanța de fond a ajuns la o concluzie justă și întemeiată cu privire la lipsa temeiniciei răspunsului Centrului Național Anticorupție nr. 14/3978 din 12 iulie 2019.

Pentru aceste considerente, instanța de apel a concluzionat că prima instanță întemeiat a dispus anularea răspunsului Centrului Național Anticorupție nr. 14/3978 din 12 iulie 2019, cu obligarea pârâtului de a emite actul administrativ individual privind stabilirea și recalcularea salariului reclamantei Cupcea Romina, în corespundere cu prevederile art. 27 alin. (1) al Legii privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018 începând cu data reîncadrării în exercițiul funcțiunii din 4 martie 2019, cu achitarea diferenței de salariu.

Totodată, având în vedere constatarea faptului încălcării drepturilor reclamantei la stabilirea, recalcularea și achitarea diferenței de salariu, conform prevederilor art. 27 alin. (1)-(3) al Legii privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018, instanța de apel a apreciat ca fiind justă și soluția primei instanțe privind obligarea Centrului Național Anticorupție de a achita în beneficiul reclamantei Cupcea Romina 0,3 la sută din suma diferenței salariului neplătit în termen, începând cu data reîncadrării în exercițiul funcțiunii din 4 martie 2019, fapt ce rezultă din ordinul nr. 42 ps din 25 februarie 2019 emis de Centrul Național Anticorupție.

Cu referire la prevederile art. 96 alin. (1) Cod de procedură civilă, Curtea de Apel Chișinău a reținut că prima instanță corect a dispus și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în limita sumei de 3500 lei, care este o sumă reală, necesară și rezonabilă, în coraport cu aportul avocatului la soluționarea cauzei.

De asemenea, instanța de apel a reținut că just prima instanță a respins cerința reclamantei referitoare la constatarea faptului discriminării sub aspectul salarizării, deoarece asupra situației în cauză s-a expus Curtea Constituțională prin hotărârea

din 10.03.2020 în temeiul sesizării nr. 204g/2019. Astfel, instanța de apel a concluzionat că faptul preavizării intimatei cu privire la posibila eliberare din funcție, nu afectează drepturile acesteia la salarizare, precum și nici nu motivează legalitatea refuzului apelantului.

Prin urmare, Curtea de Apel Chișinău a conchis că prima instanță a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, aplicând corect normele de drept material, iar în consecință soluția de admitere parțială a acțiunii este justă, fiind rezultată din aprecierea corectă a probelor cercetate în cadrul procesului de judecată în coraport cu normele aplicabile speței.

La 11 noiembrie 2021 Centrul Național Anticorupție a depus recurs împotriva deciziei din 20 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

La 21 decembrie 2021 Centrul Național Anticorupție, a prezentat motivarea recursului.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, iar concluziile instanței de apel decurg din aprecierea incorectă a dovezilor administrate.

A declarat că Centrul Național Anticorupție este în imposibilitatea de a calcula diferența de salariu din lipsa bazei de calcul a perioadei menționate expres în legislație, iar instanța și-a asumat rolul legiuitorului stabilind necesitatea de a fi achitată diferența de salariu, însă nu sub ce formă.

La fel, a relatat că după modificările operate la Hotărârea Guvernului nr. 1231 din 12 decembrie 2018 pentru punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 270 din 23 noiembrie 2018, intimata la fel nu întrunește condițiile legale de a beneficia de diferența salarială, din motiv că după preavizare activează într-o altă funcție.

Cu referire la soluția instanței de judecată de a-i achita intimatei 0,3 la sută din suma neplătită în termen începând cu 25 februarie 2019, a susținut că normele legale reținute de instanță nu au nicio tangență cu speța examinată, iar de neconstituționalitatea unor prevederi legislative nu poartă responsabilitatea angajatorul.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 20 octombrie 2021, iar la 11 noiembrie 2021 Centrul Național Anticorupție a depus recurs nemotivat. Totodată, materialele dosarului atestă că decizia motivată a fost notificată recurentului în data de 2 februarie 2022, ceea ce se confirmă prin avizul de recepție

a scrisorii recomandate (f.d. 168). Astfel, recursul depus la 11 noiembrie 2021 și motivarea recursului depusă la 21 decembrie 2021, este în termen.

La 17 februarie 2022 în adresa intimă Romina Cupcea a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

Prin referința din 12 aprilie 2022, Romina Cupcea reprezentată de avocatul Vladimir Grosu, a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, și alternativ ca neîntemeiat.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Centrul Național Anticorupție, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în

contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Centrul Național Anticorupție.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție dispune:

Recursul depus de Centrul Național Anticorupție, se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron